

רבייט שברתאי יוסף
972717

בן פלורה וכרמל

נולד ב- כ"ט כסלו תש"ח 10.12.1947

התגיים לצה"ל ב- 17.11.1965

שרת בחתי מ 334

נפל ב- כ"ח איר תשכ"ז 7.6.1967

בפגיעה על משלקי הצפון.

שפתאי, יוסף

בן כרמל ופלורנס נולדה ביום ג' ט בכסלו תש"ח (20.12.1947) בג'יר בצרה שבגולות עיראק, בה ישבו אבותआבותיו דורות ורבץ. בשנת 1950, אחרי מלחמת הקוממיות בארץ, עלו הורי יוסף בדרך הארוכה לאرض – שאליה בשאו את נפשם ובכובאות חזרו בקוצמת אילם ידשיה. יחד עם כל ילדי המשק גצחה יוסף לאחד מהחברת הילדים שם והשתתף עמם בכל מעשיהם. במקל גדל והתפתח והיה לאיש. תמיד היה הראשון

להתנדב לקיום פעילותה של חברת הילדים וחבריו אגבו אותו על שמירת היחסים הטובים עמם ואף תוכנתו הטובה – ליחמצע במריבות עמם. טובילבו ורגישותו התבטא בעזירה שהיא מוכן להגשים לו ולתו עוד לפני שהוא מנסה ממנה. הוא היה מעד לאמו כי יש נפשות בודדות ויש להקל עליהם; זו הייתה דאגתו ועיניו הבוהרות ווותיבות תמיד הרעיבו חום ואהבה. ספורטאי טוב היה, צורגן שמים לקבוצת בני המשק, שחיו רקסן. הוא היה אהוב חיים, מזמר זאץ אהוב להקשיב למורה, עיבר את גינתו הקטנה ואהاب את משפחתו. אחרי שבעם אמר בית-הספר במשק התגיים לצה"ל עם שאר חברי. את מקומו מצא בין התלמידים וגאה היה על מdio. מסידתו לצבא לא הפחיתה את אהבתו למשק ולቤת, כי בבל חופשה כשהוא בביתה היה נודג לפשות את מדי, ללبوוש בגדי עבודה ולצאית בדי. تحت את ידו עם העובדים את המסדרה אהב וביחוד דבק בטרקטורים. באלה השקיע את מרזו חריצותנו. עוד בהיותו בשירות-הזובה הדרייך טירונים ואף אנשי-AMILAM黯 מילואים אך מעולם לא התפרק בתפקידיו בגל צניעותו הרבה. אך באמצעות שירותו צפיר ברציה מלחמת ששת הימים וביום השליishi לקרבות, הוא כ"ח בג'יר תשכ"ז (27.6.1967), היה הפגזה כבודה על משקי הצפון. יוסף לא הצליח לדוג להגיש עוזרה לחבריו ובשעה ש חוזר לעמדות-ישראל פגע בו פגנו סורי פגיעה ישירה – והוא נפל. הובא לקבורה בבית-הקבורות הצבאי בנוריה ולאחר זמן הועבר למנוחת צולמים בבית-הקבורות בעלייה השחר. הקבוצה הוציאה קבורה לזכרו בשם "יוסף". בספר "בדרכם", שהוצאה יחד הקבוצות והקיבוצים לזכר חברי האיחוד שנפלו, הובאו דבריהם על-זאת.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של החטיבה גולני במלחמת העצמאות היה מנון ורבי-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותן הימים. מייסדי החטיבה, הראשונים לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, בתוכם שומרי מסורת לא מעטנים. אליהם נוספו במרוצת הזמן חודשי לחימה ארוכים בני עיר ורים ואך עולים חדשים אנשי נח"ל ומח"ל. ראו לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבה גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורובות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרבויות. כבר במלחמת העצמאות הייתה החטיבה גולי כור היתוך לילדיה הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבואר שכחוב נחום גולן בספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרחביה הנגב הרחובנו אופקים - התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה הייחוד, וממנה ספה את ערقيה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שיווקה בגושי התיישבות אל. צינו אותה תוכנותיו של עובדי-האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

באמון ובעגלה

ארובה, עוקבה מדם וקשת, היא "דרכן הקרבנות של ההטיבה"; עשרה אתרי' קרב, מאה פועלות ומצעדים ואלף ומאה חללי'. הם עדות ואכונה ומיכאיבת למסורת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעלות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות שורותם היזכרים בנטוליה ובאהבה את התקופת שירותם הסדרי, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה; כל התקופת שירותם הייתה ב"אמון ובשינה". לאלו שבשבב שניתי קבוע הוא "עלים לכו" יירדים לאמון", יוצאים ל"רנילה" ל"ונפש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הנובל באיוו' חדייה או פשיטה, לא פנו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שירותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; ביום תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום היפורים; במלחמת התשה ובמרדפים, במבצע ליטאי או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתקבות ובשם געוגעים על אותם הימים; על סיורי' בוקר, וה"סירות האלים", על התצפית והמארב, על נועת' היליה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאהוה, ותחושת ההשתיקיות והגאות, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"סמל והרס"ר, את "המאה" והשמרות, ההמתנה וה"שמעונות", את הכננות ואת ה"הקפות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עםם כל הזכורות את ה"קייטבך" הפ"ל והתדר", שקייניה מדימ ודרגות, אפוד' מגן, شب'ש, קסדה ואויספו חוזיות...

על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאץ, וחזו רטובים, מריצ'ת' ליליה, מסמע מטהה, מעשרות אימויים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה;

ביעד- מבוצר, בשטח בניו, במדבר ובחר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחים או עם הנדסה... מעבר שדות- מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות- קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור- קל, מימה ורימוניים, או עם חגור מלא, "חגור פיליט", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נוותבים"... עם נשק אישין, "עווז", "סטן" "צ'כי", "אפ-אן" ו"גלאי", עם מגל"ד, ומק"ב, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי' הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרoso להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגואה את ה"כומתת החומה"...

להיות ב"גולני" פרoso להיות נהג או טבח או פקידה, בסירות ב"עorable" בפלוגות- הקשר, פלוגת הננדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרoso להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קש, להפעיל אלמ"ח מתוחכם וולעשות "עבדות רס"ר"... להיות בגולני פרoso לרוץ כמו מטורף, עם חגור- מלא וכובע פלאה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתת"... להיות בגולני פרoso גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכונה", במסדר- המפקד, ובמסדר- יציאה; טקס קבלת הכומתת, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר- סיום של תקופת האימונים, וטקס כורון שניתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אמון ושירה"...

מלחמת ששת הימים

חטיבת גולני עבר מלחמת ששת הימים (1966-1967)

בשנת 1966 מונה כמפקד חטיבת גולני יונה אפרהט, מי שהיה קצין צוטר בחטיבת גולני בימי תש"ח, אשר לפקד על החטיבה במלחמת ששת הימים. בתקופתו של יונה אפרהט במח"ט הגיע התליק בנית העוצמה הצבאית בכלל (מאו מבצע "קדש") וטיפוח הדרג המסתער התקפי בפרט (בתקופתו של יצחק רבין ברמטכ"ל 1964-1967) לשיא חדש. בחירות כוח-אדם מעולה ומירב המאיצים והמשאים הושקוו בבניית הכוח התקפי המשוריini הנידי, כלומר: מערך גיסות השדרון, המערך המוצנה, מערך חיל-הרגלים (בכלל זה חטיבת גולני וגדר הנקה) ומערך הארטילריה והנדסה. בוח הטנקים של צה"ל התעצם פי ארבעה מאו מבצע "קדש" וככל 1100 טנקים (בתוכם 175 טנקי "שרמן" מ-15 משופרים). מרגמות 81 מ"מ ו-120 מ"מ הותקנו על זחל"מים, ומדגמת 160 מ"מ הורכבה על שלדת שרמן.

גולני בחטיבת ח"ר הפכה לכוח התקפי מנידיד (על זחל"מים) עם גัดוד מרגמות כבדות (מכמ"ת) כחלק מסד"כ החטיבה. לראשה בוצעו בשנים 1964-1967 תרגילים ותר모וות בדמה אגדתית ("תרגיל דיביזוני"), והוחסם דגש על ליחימת יום ולילה ביעדים מבוצרים, שנבנו בשיטה הסובייטית.

משימות החטיבה במלחמת ששת הימים (יוני 1967)

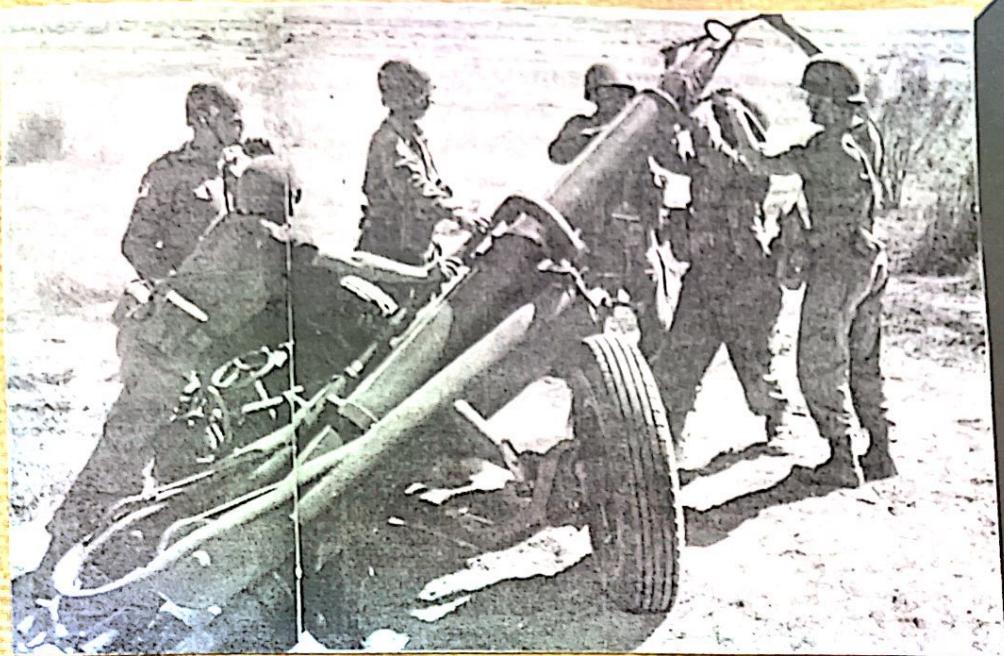
במלחמת ששת הימים נועדה חטיבת גולני, חטיבה מס' 1, בחטיבת ח"ר סדרה מאומנת ונידית, לפעול במסגרת מתאם ההבקעה העיקרי של פיקוד צפון, לפrox בעקבות חטיבה 8 בცפון רמת-הגולן וכיבוש בחטיבה ד"ר גוזדיות את כל המוצגים הטוריים ממערב למתחם עורה: תל-פאחד' ובולג'קעיל חלמוכים ל"דרך הנפל" ושולטים באש ובתגבור על "דרך הפטולים" חטויות והמוצגים שלוארכו: גת-ת'נית, תל-יעזיאת וח'ירבת-איסקה. לצורך ביצוע משימות ההבקעה בשיטה חרדי תלול וקשה לתנועה מול מוצבים סוריים חזקים הבנויים ביעדים מבוצרים" קו-זווים, מוגנים בתעלות-קשר היקפיות, גידור ומיקוש, תוגמזה חטיבה גולני בזחל"מים וטפחים ובשתי פלוגות. טנקים מדגם שרמן M-51 משופר מגדוד ס"א אל-אמנון מוחטיבה 37. בזמנית נשלח גדר "אריות הגולן", גדור ביה"ס למ"כים של החטיבה בפיקוד שא"ל משה יוסף, לתגבור את החטיבה הממנונה בפיקודו של אל"ם אורן רוט וטעיוו לה במשימותיו; כיבוש שם ביז'ת השומרון.

גדור המכמ"ת (ג'יז' מרגמות כבדות) בפיקודו של אל"י עשת ונשאר ת"פ החטיבה בשטחי הכינוס שלה בלאון עמק החולה.

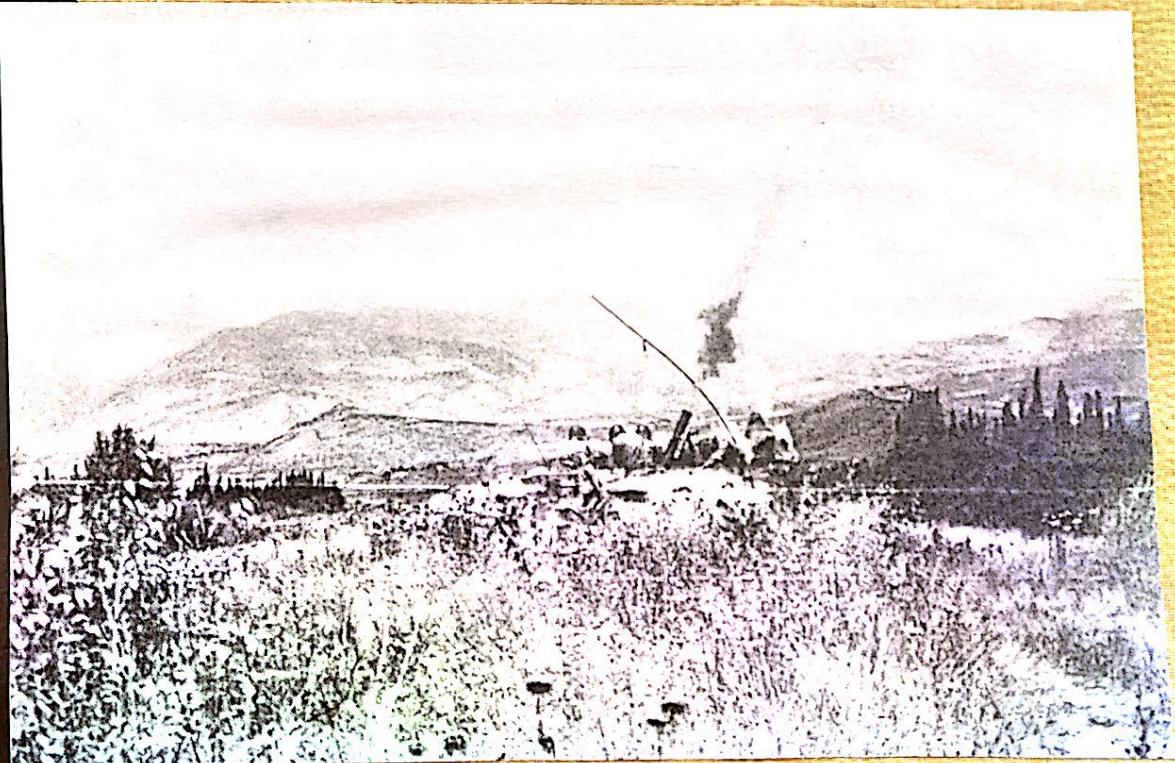
קרב ההבקעה בצפון הנולן: "כוחות ומשימות"
 תוכנית "כוחות ומשייטות" של חטיבת גולני עבר קרב ההבקעה בצפון
 הנולן, נבשאה על ידי מטה אל"ם יונה אפרת והציגו החלטה האחרית
 בדלקמן: נדרך "ברק" בפיקודו של שא"ל משה (פוקה) קלין, עמ' 19.
 והל' מיש רשות טנקים יקבע שמייעצת מקדימה את פוגם תילוף אחור
 ביער, ע"י פלוגות א' ר' ל' לאחר אינט' عمוק מבנה אט"ע אל
 "אזור חנפער", פלונגן ק', מוקעתה, הנולן מתחילה עשבר אל
 ע"י פלוגות א' ר' מכון מורה למערב והכבות את מוצב החוץ
 הכתוב בורני-ביביל, רק לאחר כיבוש תל-אביב ובו כ-ביבלי עלידי
 לחמי "ברק", יוענו גדור "חפוקען הירושו" בפיקוד סא"ל ג'ו ענבר
 מגורי-אל-עסדר צפונה, על "דרך חספודוליש הסורית" ויכבוש את מוצב
 חח'וז בחריה, ואחריך את חמוצב הפלוני חנול חלעיזה. שני
 המוצבים ייכבשו מטעום מעד מורה. הגדור חשייש של החטובה,
 ג'וד "גבעון", בפיקוד סא"ל פנחס (אלוש) וו, וועד "לעל הצלחה"
 ולפעול בשלב שני. לנוע בין תל-אביב ותל-עוזיאת לאחר כיבושם
 ולפבושים את מוצב החור איסקה ואת מחנות הבניאס. פלוגת הסיור
 בפיקוד סרן רואבן (רובי) אליען נשמרה כעתודה כללית.

טוענים

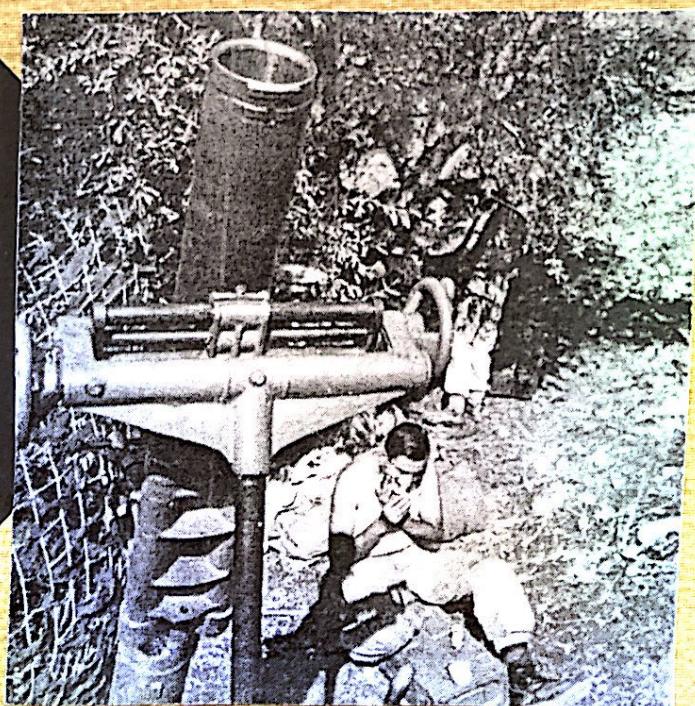

יורים

מנקים את הנשק

קינכ'יאד אַפְּכָמִיא
הַא סֵין גִּיכִי, וְעַל
וְגַל
בְּגַזְבָּקְסִינְקְסִינְק
הַא רְכָקִיאַד גִּי, מְנִיאַ
אַזְיָאִיד
לְבָרֶגֶד
לְזִקְנֶיד...

קורות חיים

בְּנֵנוֹ יָוֶסֶף

בעיר בגדה שביראק, נולד בננו יוסף ב- 10.12.47, בן לדורות רבים בגולן עיראק.

ב-1950, אחרי מלחמת השחרור, כשיוסף היה בן שנתיים וחצי נסאו אותו עמו בדרכו הארץ ובחרכנו בפק אילה-השור לחיו בחוכן. כאן, יחד עם כל ילדי המשק, כשותפם מלא לחיי חברת הילדיים, חעלולייהם ויצירתם המשותפת בدل יוסף, החפה והיה לאיש.

ילד טוב לב, נער רחום ואיש מרעיף אהבה היה, כשהמאפיין אותו הוא טוב ליבו, רגשונו לזמן לעזירה ותחוותו העמוקה להקדים העזירה לפני שנתקשה ע"י אותו יחיד בקרב הרבים הסובבים אותו. "ראי, אמא", היה אומר, "השתדל לחת לזה האחד או למשנהו משחו, הם כ"כ בודדים וצריך להקל עליהם", – זו היהה דאגתו, ועיניו הבוהרות והטובות הריעפו אז חום אהבה.

ספורטאי טוב, כדור רגולן שתרם לקבוצת בני המשק, שחירין, רקדן ואוהב חיים, מזמר ומקשיב לזרם, מעד את בינו הקסנה, אהוב אה כשבחנתנו ומשחק עם אחיו הצעיר.

אם חברת הילדיים אהב מאד ותמיד היה ראשון למתנדבים לקיום פעולותיה, שמר על ייחסים טובים עם חבריו, הבר טוב היה ושמור סודו של חבר, נמנע מסכומי הילדיים ומරיבותיהם וידע לספר עליהם בבית טובו.

לאחר שנים את בית"ס שבסמוך התגאים עם חבריו לצ.ה.ל. ומצא את מקומו בקבב החותניים. גאה היה על מדיו, אך גאה גם על משקו. בכל חופה כשהיה בא הבית, היה פושט מדיו, לובש בגדי עבודה ויוצא לעבודה. אהב את המספריה וביחוד דבק בטרקטורי, שהפך לו חבר. בהם השקיע את מרזו וחריזתו הרבה. נשא את נפשו להחמהה במוגרות שבאה מפתח לארבי משק רבים.

רב"ט, מדריך טירוניים ואנשי מילואים, אבל אף פעם לא התפאר בתפקידיו. לא נהג לספר על נסיגנותיו בצבא ועל חוויתיו, כי צנע היה, גם לא רצה להזכיר אונגו.

ביום רביעי 7.6.67, תוך הפגזה כבדה על משקי הצפון נפל פצץ בעמדה שכנה לעמדתו. יוסף לא הסט רגע, רץ לעברה להגיח עדרה, אך משוחרר לעמדתו הוא, מצאהו פצץ ישיר שפגע בו ובחבריו שהיו עמו.

שכלנו מאר, בננו יוסף, אילכה נמצא מרבו
לנפלו והיא טרופה. אבד יומנו ואבד לילנו.

אמא ואמא.

מכתבים לזרו - חברים לפיתה פותבים

ל 2 0 5 1

שעשיה שניים היה יוסף כייננו לא לשמה ורע לזרה.

בצד גובל מתחום עזה קרו מתחם לתקופה זו ולסבמה, כאשר כייבת הכהר הקברנה שיווסף לא יוסיף לפסוע עמנו גבשוגלי החינים.

ביהווננו בגין, היה יוסף לי בגין בכל צורה; כאשר התקוטטי עם חברי הקטנים, לא צריכה היחי אפלו לקרו באשנו - מיד היה מופיע לידי פאוקו בלאך גואל ולוחם את מליחאי, אז נרדם בגיןו אותו קשר הדוק של ידידות שנפשך לאורך כל חייו גלימודים בבית-הספר, וארך לאחר גיאוסו של יוסף לא, לה. ל.

כולגנו זוכרים כיצד היה ראשון לסייע בהכנות לטילינו המשותפים ובשאר מפעלי הבייה. ראשון לעזר בכל מקום בו גדרשו עזה טובה וז bog ידים נאמנות.

כך גם נקרא יוסף להילחם במלחמה הניצחון שלנו, להדיפת הזרים שזוממו להשמד אוחנו ואת ארצנו. יוסף הקريب במערכה את היקר שיכול היה לחתם - את חייו.

אין נחמה אלא באמונה האלימה שזו הייתה אמונה מלחמתנו לחיים או למות.

אנו, שזכינו לחיות בביטחון על אדמותנו, בזכות הנופלים והלוחמים זכינו, וביניהם יוסף שהנחייל לנו עם יחיד את הניצחון - אבל, מה רב הכאב, לא זבה לזכור עמנו יחד את פירומת הגיאחון.

נזכרנו כולגנו חפידי!

ורדה מוזס / חברה לכמה,

ל ז כ ב ר ו ו ס פ

שירת השופטת שטע וונגעינטש קהינו לא החריגות, שטע טלא
הושלם והמלים פרצחות פיווקון, היקוד אבעדו קב"א ואנו בולנו עומדיות
דרומן ונרגעים האם אהה הוא זה? האם שירח הרעננה היא זו שנברעה,
האם משפט חייך הוא שנאלת שטע ונטיעת היקוד בעונט הוא שפּא באכזריות
אי-לטח? לא, לא! את שירח אנהנו נקייה ואת ריקודך נר��וד, אהה היה
עגנו, חמישיך לחיות אמנו ובקנו, אם אויב אבזביח לא לתקה אורח מאנו.

כיצד נוכל לחאר את דמותך והפלים איין רוזות להתחזק, הנה לא
קוקלנה לבול את דיטיך, הנה חי פ"א עניות וקלובות בנדון. האם חטפננה
להאר את דמותך בשאה עומר לידי על הסטרקדור ולשלוחת התחזה אהה עונח:
"מה בבר שחשפתי קירה, זוקים לי בעבודה" וחולחה בי מבע האופר: "זה
מובן טליו שכן אנגב",

בטיפול, כשאני פומד חוששת איך אתגבע על חמקן הזה אני מרג'יש
את ידו הבקוחה אוחזה בידי וקול שקס אומר: "אל תחש, שיקי יגאל מה
ואת השניה פה, את רואה שזו כלל לא בעיה?" ואני מודה והוא מפסיק:
"بعد מה? הרי פדרך חטבךך צרייך להיות". פ"ז, הוא איין שוכח את
דרך חטבך, הכל כה פשוט וכמו ש"דק" צרייך להיות. ואח אוות רגבי
ההונדרות שלו, החחלציוו - הנה אפיילו אם נרצה להעלותם, ונגשפש היטב
בזכרווגנו לא נובל למצותם. אהה עומד, חדר אחרי הונדר לשילוחות מסוו-
יימט וככבר... לא צרייך, יוסף פבצע, כבר כמעש גומר. ומרקדים כאלה פה
רבים, יומיומיים.

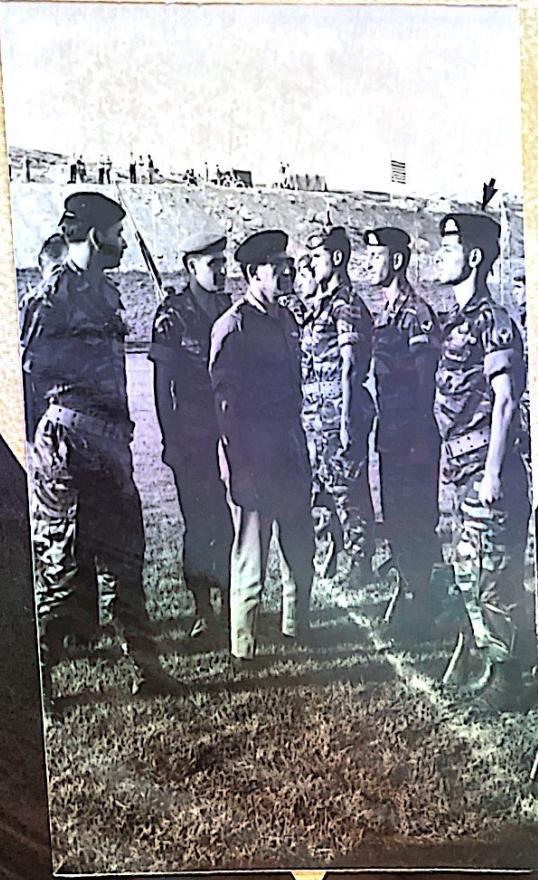
יוסף מתרגז ואתה אץ אליו לברך למה ומדוע, אולי אפשר לתוך
משהו, להרביעו. לא, חוו לא נרגע, כי מעשה של אי-צדק בכוונה זדון,
ובכל לא חשוב לפני מי היה מכורז, זחו שייא הרוע וחחששות בועלמןו.
מרקדים כאלה היו מרובייזים אותו מכל.

אימרים, "אחרי מות קדושים". אך אתה הן היה פזה עמנו חמיד
ואני במנוחה ומשוכנעת שפרק גם השיגר האוייב, באזורה שבה היה בשנהלצת
לעדרת חבר. כלל לא יכול להיות אחרת.

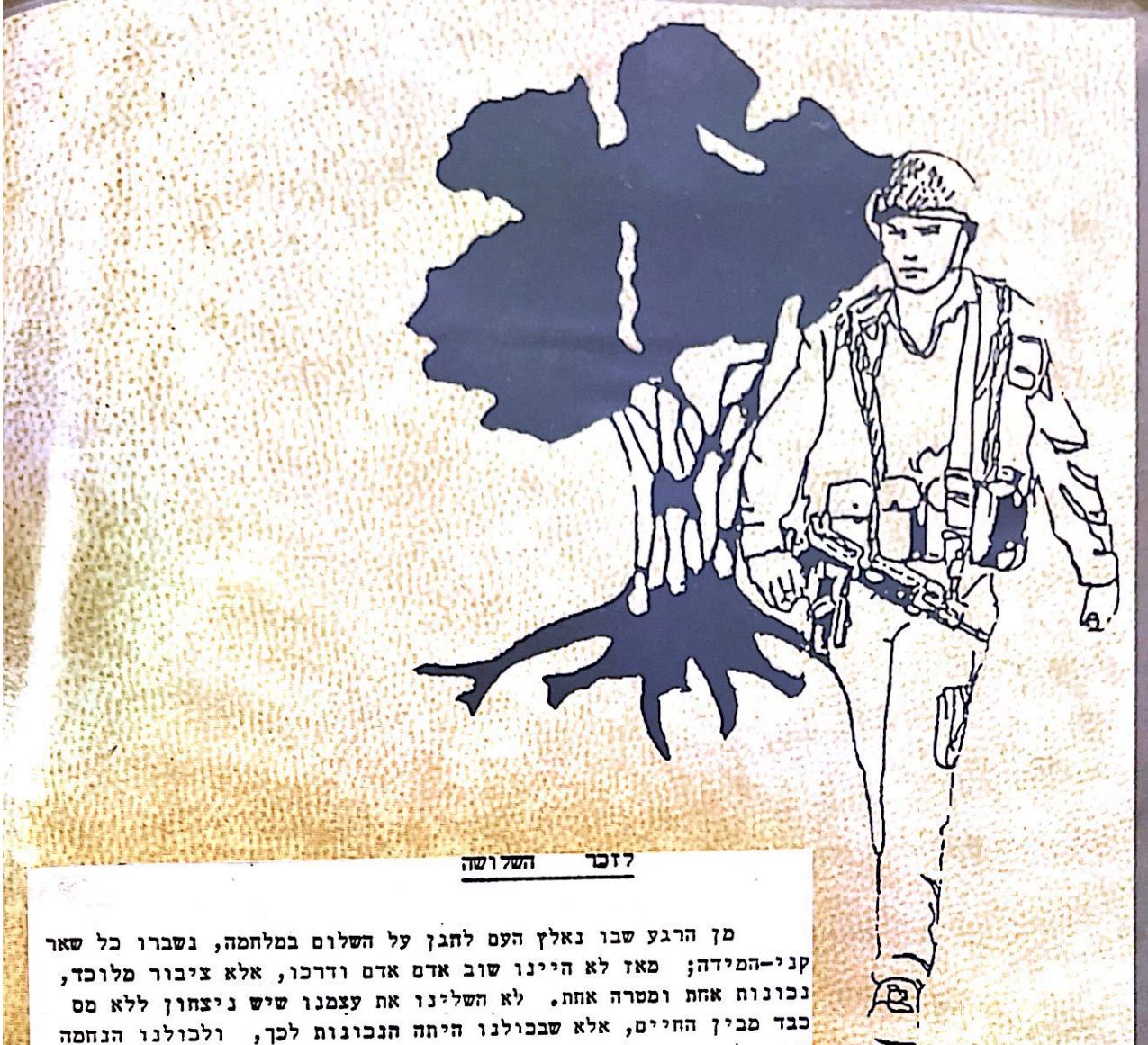
אתה רואה, המלים כה קסנות ליד דמותך, אך אין צורך במילים, אתה
ニיגב לידינו... אנו חשים ומרגייזים אותך חמיד. לעד חמישיך לחיות עמנו.
齊iorה לננו את החיים ואחר נמשיך לחיות, כי כוונות ריש של אויב ועופרת
אין בכוחן לקחת אורח מאנו.

אסחר דת/-חברה לפיהה.

תמונות מתkopת חטיבת הツבאי

לזכר השלושה

מן הרבע שבו נאלץ העם לחגן על השלוום במלחמה, נשברו כל שאר קני-המדינה; מاز לאייננו שוב אדם ודרךו, אלא ציבור מלודך, נכונות אחת וטירה אותה. לא השלינו את עצמנו שיש ניצחון ללא מס כבד מבין החיים, אלא שבכולנו היה הנצחון לבך, ולכל לנו הנחמה שהנופלים אינם לשוא, אלא למטריה שהכל מוכנים להקריב עבורה הכל, אף את חייהם. אז קיימת אל הנופלים ההערכה השקתה, הקבוד שבdomiah.

אולם אחר כך, כשהעם פורק את נשקו, והכל שוב נפרד לבודדים וליחידים, עולות דזויות היקירדים גם הן אחת אהת, וכל דאות ומפען הזיכרונות שלה, הדי חזוק שצחקנו יחד ומלומות משותפים...

אז, כשהן עולות אחת אהת קשה לשאות את הכאב. בשיחות קיימות השתייכות המתחות. קשה אז לצחוך בלבד, ואף לצחוך בכלל, לעיתים אי אפשר... האם זה משומש חזרמים שלושה ממיטב החברים?

הרי מזמן ידעו שטהובים הם גם הראשוניים בשדה הקרב, הראשונים לזרק, לאוננו הראשונים ליטול. האם זה בכלל אלף הנינים שקשרו או חנו אליהם, קשרים של מאיץ משותף ושל ידידות שצמחה כך טהום? אהת. לא קשה לאחד לפה באה עליינו מתחווה של כאב ואבדן כבד, שאן להגדירה אלא בלבד הריך שהשאירו השלושה אהרים....

רב"ט שבתאי יוסף

רב"ט לוי יעקב

רב"ט חמו דניאל

דמותיכם תשארנה חרוטות בלב כלנו!

גבאו חביבנו לירצאל

אדון וגבורה שבתאי הנכבדים!

חנני מתחזק בצערכם העטוק בהלקה בנכם יקרים, רב"ט שבחאי יוסף אשר נפל בעט פילוי חפקידו בכיבוש הרטה הסורית בחאריך 6 يونيو 1967, כ"ז באדר ח' תשכ"ז.

במשך חוקות שירוחו של יוסף, החבלן חבר נאמן, כמדריך סוב ומסור להפקידו, והחביב על מפקדיו וחבריו,

הוא היה חיל לדוגמא, ממושטע וישר,

חנני מזועז מהאסון שבא عليיכם ועלינו ברעם. ידוע לי שאין בעולם דבר אשר יכול לנחם אחכם בגודל האסון, ובמכתב זה הנני רוצה להביע את השחרופותנו בצערכם על מוח בנכם, אשר נקטף ללא עת.

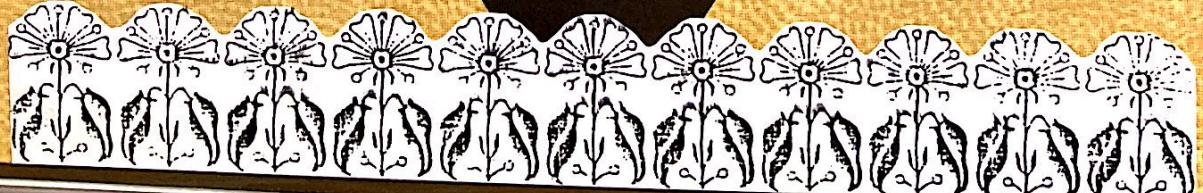
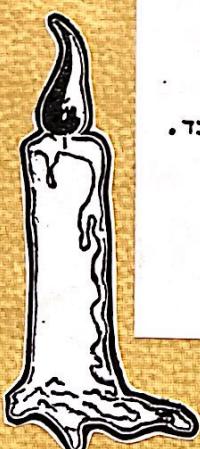
שם בנכם ישאר חרוט בלב כלנו.
ברוכין ברוך/אלוף משנה
מפקד היחידה.

* * *

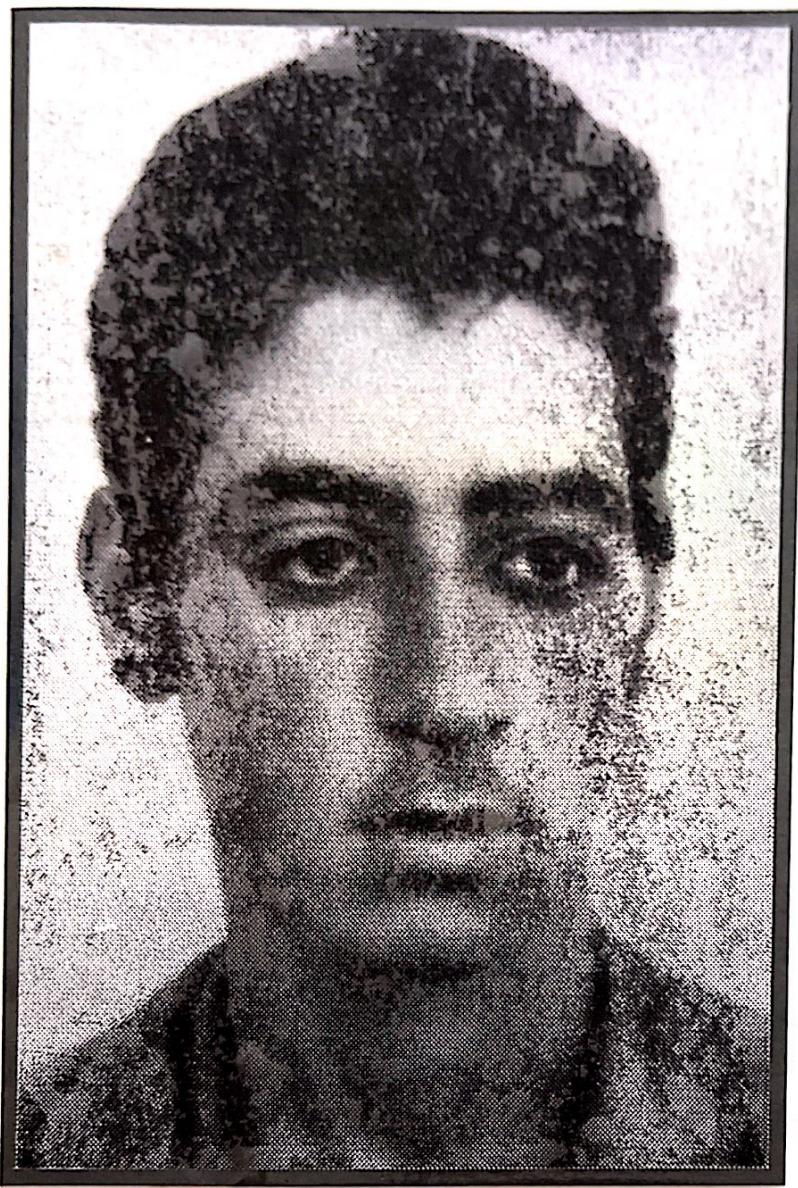
כדורי, 22.6.67

פלורה וקסל יקרים.

אייני יודעת אם אם מלה הנכתבה או נאמרה מקילה על הכאב. לפעמים חוששים שהיא עלולה להזכיר יותר ונמנעים. ובכל זאת....
קשה להחנק כאשר אנשים ומכרים קרובים לך אבלים ושכולדים. וכך שאותה מלה דלה וחסרת משמעות – הן רק היא גותרת לי. פלורה, קמל, שאול ודרון – אנחנו עמכם בצערכם, באבלכם הכאב. ובליבי תפילה לשולם, פלורה, לשלומו של קמל, והילדיהם. היו חזקים, חזקים.
שלכם, דודתך ויהודתך.

**יוסף שבתאי
זיל**